

Stemmen i mørket

Den første formand jeg stiftede bekendtskab med hed MAO. Han var ikke sådan lige ved hånden, men de fleste af mine venner, som var kommunister kunne fortælle en masse om ham. I modsætning til flere andre lokale politikere kunne mine kammerater gennemskue komplekse problemstillinger og lugte en nybagt rævekage på miles afstand. For dem var integritet langt fra en by i Rusland og de så kun rødt når de mødte social uretfærdighed eller skjulte dagsordener. De kendte deres rettigheder og pligter og efterlevede en sand overbevisning, ligesom deres forældre havde gjort under den sidste store krig. De var rede til i yderste konsekvens, at ofre livet for deres overbevisning og demokratiet hvis det var det der skulle til. Vi kan takke deres gamle for, at Danmark kom ud af krigen med æren nogenlunde i behold og det store sociale engagement de udviste i tiden efter, kunne andre nok lære et eller andet af.

Jeg har siden mødt andre formænd. En af slagsen var slet ikke formand, det var bare noget han sagde. Ingen havde valgt ham, men det så godt ud på papiret. Jeg har osse mødt et par stykker der var valgt, men som ikke vidste at de var formænd, eller var klar over hvad det indebar at være det, og jeg har selv stået i lære hos et par brave formænd. De lærte mig at en formands fornemmeste opgave er, at værne om demokratiet, at en sag har to sider, at man skal give sin stilling til kende og at man falder for alt, hvis man ikke står for noget. Ved et par lejligheder har jeg selv prøvet formandskasketten, men det er en helt anden historie.

Der ligger noget magt og svæver rundt et sted oppe over hovederne på os små usagelige mennesker og, når vi forsamler os så ramler den ned om ørerne på os. Det beviser, at demokratiet er en bøvlet ting at have med at gøre, især hvis man ikke rigtig ved hvad det er for en fisk, eller godt ved det, men angler efter noget andet.

Som projektmand har jeg deltaget i næsten samtlige festivalforsøg inden for bluesgenren i Danmark. De er alle gået ind og jeg har hver gang stået og set det komme, men måske gør det ikke så meget for historien har vist, at der altid et kommer et nyt forsøg, mere hjælpeløst end det foregående.

I det Herrens år 2003 stod jeg i den mærkværdige situation at jeg, som daglig leder af en forening, som ikke behøver nærmere omtale her, skulle forhandle med en formand om næsten alt hvad jeg foretog mig. Årsagen var at jeg havde fat i nogle ret interessante ting, som jeg fik nogle gode resultater ud af og formanden må have set Nådens klare lys skinne som en glorie over mit hovede. Af De Syv Dødsynder hvoraf han gjorde sig skyldig i flere fik een af dem, MISUNDELSE overtaget og TYVERI, som ikke er en dødsynd blev den næste helt almindelige synd han begik. Derpå fulgte LØGNEN som heller ikke er en overtrædelse af et guddommeligt bud der skyldtes en form for GERRIGHED, der som bekendt er den femte dødsynd. Han måtte hoste et par løgne af sig før han selv kunne overtage de mere interessante og prestigefyldte projekter. Undervejs skiftede Nådens Lys umærkeligt til Falskhedes Farve, som til forveksling ligner nådens, den er bare lidt koldere. Den kostede ham en sort glorie, som de færreste kunne få øje på, sådan, lige med det samme fordi han i forvejen var lidt af en lyseslukker. Planterne gik gerne ud når han kom ind og gode folk, som ikke nemt lod sig forblænde løb skrigende ud af døren for ikke at give efter for den tredje dødsynd som er VREDE. Andre

blev udrensede og selv blev jeg genstand for en skueproces, der kunne få selveste Stalin til at rotere af MISUNDELSE, der som bekendt er den anden af de dødelige synder.

Min filosofi altid har været at spille med åbne kort og det er nok kernen i problematikken, fordi det gav formanden og nogle af de mennesker han omgav sig med, en indsigt, som de ikke kunne forvalte, eller rettere sagt, kunne forvalte til egen fordel. Jeg skal ikke kunne sige om de fægtede med Djævlen et stykke tid eller om de gik lige til biddet, men de tabte til sidst.

Deres formand blev sin egen enmandkommite og kunne uhindret påbegynde slutfasen af sin endelige metamorfose efter at han var trådt i karakter. Der er nogen Gud straffer med det samme eller lidt senere, men det gælder nok mest børn og ikke dette ansigtsløse menneske. Jeg tror ikke engang at Fanden ville tage imod ham. Da han holdt op med at kaste skygge nåede forvandlingen sit endelige stadie og ingen undrede sig mere over at han talte i tunger eller forvekslede formandskasketten med en klaphat. Han fik lov til at mene at kasketten, plus en særlig politisk indsigt gav ham nogle beføjelser, der ikke vedkom andre og som han altid kunne drage fordel af i en håndevending. Derfor fik han altid ret osse når han egentlig ikke havde ret til det. Det gav frit valg på alle hylder. Efter Den Store Udrensning behøvede han ikke mere at omgive sig med folk der var dygtigere end ham selv og han undgik andre, der kunne stille sig kritisk an. Ved at vogte nidkært over nogle få udvalgte får fra sin flok kunne han lukke projektet om sig selv og derved sikre han sig, at der ikke var nogen der opdagede noget. Foreningen stoppede sin virksomhed som musikarrangør og lod byens spillesteder om at lave festivalen. Formanden byggede sig et korthus under hvis tag, han frit kunne disponere over festivalens midler, hvoraf han brugte noget af oveskuddet på sig selv, hvilket han princippielt havde været modstander af når det gjalt andre, men de var jo væk. Han købte sig til venner og beholdt sin magt, ved at betale løn til sine medlemmer for at optræde eller for at lægge hus til.

Jeg havde hele tiden hold til højre i labyrinten og kom ud af den til sidst, men for en ordens skyld stillede jeg nogle principielle spørgsmål og foreslog nogle vedtægtsændringer. Det første, fordi, at jeg af princip ikke deltager i magtkampe, men osse fordi at jeg gerne så, at forsamlingen valgte deres formand frem for at han valgte sig selv.

Det fik denne formand til at pisse i bukserne for at holde varmen, efter at han først sked i dem over et forslag om at hyre en uvildig dirigent til generalforsamlingen. Det kunne have rettet op på mangt og meget, men formanden havde naturligvis ikke overlevet. Derfor greb han til den klassiske udvej, at bringe budbringeren til tavshed ved at hitte på en påstand, der førte til eksklusion. En stiltiende forsamling overværede denne skueproces, men ingen løftede et øjenbryn eller hævede stemmen af den grund. Løgneren kender sandheden bedre end de fleste og de fleste vidste bedre, andre valgte at stille sig uforstående an eller tie og samtykke, fordi at andet ikke kunne betale sig.

Historien burde have fortalt dem at det er en smal løsning. Jeg ved bare at hvis et projekt står og falder med een mand så er det kun være et spørgsmål om tid, før lortet vælter. Historien viser at Verdens små som store tyranner falder til sidst. MAO

overlevede ikke, tiden indhentede ham, før regnskabet's time oprandt, hvilket var heldigt for ham, men nye tider bider for tiden andre af verdens despoter i haserne.

For mit eget vedkommende var jeg begyndt at blive alvorligt bekymret på vores demokratismes vegne. Der var for mange eksempler på denne ubegribelige hjælpeløshed, jeg var træt af dummebøder og mit bæger var randt over hvad angik folk for hvem demokratiet er en hindring for fri udfoldelse. For disse skøre mennesker er deres egne vedtægter et nødvendigt onde, som de brænder nallerne på, hver gang de får dem i hænderne. Måske er det derfor, at de synes at det er bedst helt at glemme at de findes.

En tid overvejede jeg om jeg skulle skrive borgerretsforkæmper på mit visitkort og gå i clinch med nogle vejr møller. Jeg satte demokratiet højere end min egen karriere og i et anfald af midletidig pengeløshed endte det med, at jeg sendte mine gamle kammerater fra Istedgade en kærlig tanke. Derfor skrev jeg, formedelst et mindre honorar et humoristisk essay om demokratiets tilstand, som blev bragt i et par af byens dagblade. Mit råd til byens vise fædre var at de med fordel kunne gøre en god, gammeldags skik til en regel, ved at indføre det princip, at generalforsamlinger i private, kulturelle foreninge, skulle gennemføres med bistand fra en uvildig, foreningskyndig dirigent. Fordelene var indlysende, man kunne stoppe et par lommediktatorer i opløbet, opleve færre blødende mavesår, selvpinere, blodpropper og forknytte eksistenser, men jeg så osse et dilemma i det faktum at alle politikere har en fortid i foreningslivet. Det siger sig selv, at hvis det liv leves i lovløst territorium eller retsløse rum, så kommer der nogle løjerlige typer ud i den anden ende og det er ikke godt at vide, hvad det ellers vil føre med sig. Jeg har set nogle skøre eksistenser springe ud af skabet og kan efterhånden lugte dem på lang afstand. Jeg skyer dem, deres politikersnak og gustne overlæg som pokkeren. Jeg var en kort overgang stemmen i mørket, men ingen hørte mig råbe.